

מה התרחש במוחה המיסתורי של שלומוית? בריתה אל

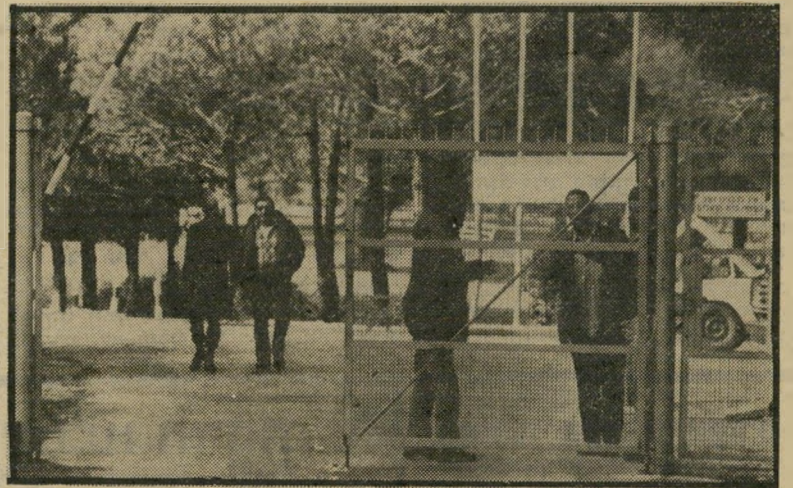
החופש

במישפחת אביגדורי בחיפה עוררה הידיעה רגישות מיוחדת. לפני שנה ירה הסב, יוסף ברניצקי, בנכדו, עופר, שהיה ילד אוטיסטי, והתאבד לאחר מכן. בעוד שבועיים תעלה המישפחה לבית הקברות למצבת הזיכרון. דרך מצבה זו התוודע הציבור לבעיית גידול הילד הי-אוטיסטי. עופר גדל בחיק מישפחתו הי-אוטיסטי. הוריו ידעו שילדים כמוהו מגיעים לבתי-חולים פסיכיאטרים או למוסדות לילדים מפגרים. עתיד כזה לא היה מוכן הסב, יוסף, לייעד לנכדו.

אין הבדל בין הילדים במוסדות לבין הילדים שהוריהם החליטו לגדלם בביתם. הם כולם אותם ילדים אוטיסטים שהוריהם זועקים להדרכה ולעידוד.

הטרגדיה במישפחת אביגדורי אכן יצרה פתיחות רבה לבעיותיהם של אלף הילדים האוטיסטים במדינה. היום, הם קרובים

מבט של געגועים

לים להביט אל החופש — צורך הנובע

החולים המטיילים מחוץ למחלקות נוהגים לבוא לשער בית-החולים. משם הם יכירי המשחות הממושכת שלהם במוסד הסגור.

כוחות עצמם בשטח בית-החולים. הוועקה המיטרה. הם הסתייעו בכלב גישוש וברמקולים, אולם שלומוית לא נמצאה. עם רדת החשיכה נמסרה הודעה למיש-פחתה, ואביה מיהר לבית-החולים.

א נחנו תמיד עומדים ליד שער בית-החולים. הסביר הבחור הצעיר ממחלקה ב' באיתנים, אחרי הרבה שנים במקום, יש לנו משיכה מיוחדת לעמוד פה, להביט החוצה — אל הי-חופש.

ילדים אוטיסטים יש נטיה לברוח, וזאת יודעים המטפלים בהם. הם שומעים רעיון מריחים ריחות אשר גורמים להם להתרחק מהדבר שמטריד אותם. "השער והגדר הגבוהה, המקיפה את ביתני המחלקות של בית-החולים, לא נועדו למנוע בריחה", מסביר יצחק גולד-שטיין, המנהל האדמיניסטרטיבי במקום, "הם הוקמו אך ורק בשל מניעת חדי-רות מחבלים לאיזור."

בבית-החולים הפסיכיאטרי איתנים יש שלוש מחלקות, אחת מהן היא מחלקת סגורה. רק כה שהים החולים בתוך מיב-נה נעול. כל החולים מהמחלקות האתי-רות רשאים להסתובב חופשיים בשטח בית-החולים. הם לא בורחים, כי הם מבנים שעליהם לקבל טיפול.

„הוי, צריך לברוח מכאן!“

צ מוזר למחלקה הסגורה שוכנת מת-לקת-האוטיסטים. גם היא סגורה, איר-לם רק כדי להגן על עשרים הבוגרים האוטיסטים שבה. רק בלוי מוריד הם יכולים לצאת ממנה, כדי להנות מהמרי-חבים הפתוחים שלהם הם זקוקים כמו כל אדם.

הם הגיעו ממוסדות פסיכיאטרים אשר נאלצו לפלוט אותם כשהגיעו לגיל 14. היום, האוטיסטים המבוגר ביותר באיתנים הגיע לגיל 19. בעוד מיספר שנים, כשר ייווצר פער גילאים ביניהם, יאלצו הבוגר-רים לצאת שוב לתחנה הבאה.

תשומת-לב הציבור והפנתה השבוע שוב לבעיית הילד האוטיסטי במדינה. ביום א' בשעה 16.30 התקבלה הודעה במיטרת בית-שמש: נערה ממחלקת האוטיסטים באיתנים נעלמה. באותו הי-יום עסקו בפירוק ותיקון דלת המחלקה, ובשעה 15, כשהתחלף צוות המטפלים במחלקה, הסתבר ששלומוית נעלמה. אך כשנאשו המטפלים מהחיפוש בי-

המדריך

פדרו, בעל החוות הי-נעמה, דואג לגורלה של תלמידתו שלומוית. לדעתו, "סיפור הילדה הזאת יעזור לשאר האוטיסטים."

העובדים הנרגשים יצאו מיד בליווי שוטרים לכביש המוביל אל מחלקת-הילי-דים. בדרך פגשו בנערות שטיילו לאורך הכביש. אחד מהעובדים שאל אותן אם הן פגשו בילדה תועה. תגובתן המיידית היתה: "הוי, צריך לברוח מכאן!"

הילדה בת השמונה נמצאה, אולם תגובת הנערות הבהירה לצוות העוסק בחיפוש אחר שלומוית שיש להסביר לציבור מהו המראה של שלומוית, תגובותיה והאופן שבו ינהגו כשיפגשו בה. ההנחה היתה שיש להבהיר לציבור שאל לו לחשוש ולהסתייג מהנערה. אביה, סרבר עד לאותו רגע להתיר את פירסום תמונת בתו. הבין שהציבור זקוק למידע זה לשם זיהוייה וגם כדי שלא יחשוש מהמושג ילדה איר-טיסטית.

אחרי שיחה טלפונית עם אשתו ועם הסבתא הרואגות בביתם שבחיפה הם התירו לפרסם את התמונה. למוקד באיתנים הגיעו הודעות מרמלה, עיר-כרם, גילה, אשדוד ואף מאשקלון. כל הודעה עוררה את הי-תקווה שאכן יזכה האב לחבק את בתו ושהדרמה תגיע לסיימה. ליד קו הטלפון באיתנים נוכחו להבין שהציבור ער ועוקב אחר מהלך החיפושים מתוך כוונה כנה לעזור.

להגשמת החלום שבו השקיע יוסף כרי-ניצקי, סבו של עופר, את כל מירצו. ברמות-מנשה יקום כפר-לילדים אוטיס-טיים. הוריו של עופר המשיכו להיות פעילים באגודה-למען-הילדים-האוטיסטים, וליאורה, אימו של עופר, עוררת באיטוף התרומות למען הכפר.

לדעת לאהוב

ה אם שלומוית רצתה לברוח אל הי-חופש, כפי שמפרשים את העלמה החולים האחרים באיתנים? אולי הרעש בומן תיקון הדלת במחלקה גרם לה לברוח? במחלקה האוטיסטית לא מקבלים הילדים טיפול רפואי, היא נועדה להחזיק אותם פיסית במוסד מחוץ לבית. זוהי מיסגרת שנועדה להגן עליהם.

צוות העובדים המסורים שמשיגה עליהם מורכב מאנשים שניהנו ברגש אהבה ולא דווקא בהעודות המעידות על רקע מיקי-צועני. בטיפול היומיומי באוטיסטים מנתים אותם רופא ויועץ פסיכולוגי.

שלומוית הגיעה לאיתנים, כמו שאר חבי-ריה במחלקה, ממוסדות שנועדו לילדים צעירים. כשמלאו לה 14 שנים נאלצו הוריה להעבירה לאיתנים. רק שם היתה מחלקה שפתחה שעריה לילדים אוטיסטים בגילה. קרוב לארבע שנים היא שוהה בי-איתנים ולעיתים-קרובות הגיעה סבתה לבקרה במקום.

אביה של שלומוית נלווה לצוות העוסק בחיפושים, ובלילות הוא לן בבית-החולים. כשהוא ימצא את בתו, הוא אומר, "אקח אותה מיד חזרה הביתה." בבית-החולים יודעים שמקומה הוא במחלקת האוטיסטים ומקווים שהמנגינות שאותן נעים לה לשמוע יחזירו אותה אליהם.

גידה ריון

חיפוש תלמידי כיתה י"א מבית-הספר אורט בירושלים בומן חיפוש בוואדי שר-אבה. בחיפושים אחרי שלומוית השתתפו שוטרים, אנשי המיטרת-האזרחי, חיילי מיטרת-הגבול ותלמידי בתי-הספר תיכוניים בירושלים. רמלה, אשדוד ואשקלון.